

Sognepræst Dorthe Engelbrecht Larsens tale ved Dronningborg Kirkes 60-års jubilæum den 16. maj 2014

"Først stort tillykke til Dronningborg Kirke med de 60 år. Nu har alt her i kirken været på den anden ende på grund af denne her jubilæumsfest, sådan er det jo med fester. Der er en masse praktisk, der skal ordnes, med mad og borde, indbydelser og programmer.

Men ud over alt det praktiske, som sådan en fest afstedkommer, er der også noget mentalt. Et jubilæum som det i dag er også et sted at stoppe lidt op og se tilbage på de 60 år, kirken har stået her, se på og tænke på de overvejelser, man havde, da man fik kirken bygget, hvordan der blev samlet ind og solgt lodsedler og små klistermærker m.m. for at kunne få opfyldt denne her drøm om en kirke i Dronningborg.

På forsiden af det sidste kirkeblad har vi trykt den folder, som indsamlingskomitéen lavede for at rejse de 125.000 kr. man skulle bruge for at komme i gang. Der er flere ting, der er interessante ved den folder. Dels tegningen af den kirke, man drømte om, en ret stor hvidkalket landsbykirke. Og så fik man en rød murstenskirke med plads til godt 150 mennesker, uden noget lir og pjank og pral, men ikke desto mindre et dejligt lyst og åbent kirkerum. Det er det ene som jeg syntes er interessant.

Det andet er, at folderen er udkommet i januar 1943, og når man læser begrundelsen for, at Dronningborg nu skulle have egen kirke, ja, så begrundes byggeplanerne som *et frihedsprojekt*. Der står i folderen, at det er kirkens opgave at forkynde fred, forsoning og frihed. Det er jo helt åbenlyst hvorfor. I 1943 var Danmark besat, og man så selvfølgelig byggeriet af en kirke her i Dronningborg i den sammenhæng. Man opfattede kirken som et nødvendigt sted, for at vi som mennesker igen kunne leve i frihed.

Da kirken stod færdig i 1954, for nu 60 år siden, havde tyskerne for længst tabt krigen og havde forladt landet. På den måde var friheden kommet til Dronningborg. Alligevel giver det mening at tænke Dronningborg kirke, ja, kirken i det hele taget, som et frihedens projekt. Ikke kun frihed som vi tænker det i forhold til et lands suverænitet. Ikke frihed til altid at gøre, hvad jeg vil, hvornår jeg vil, uden tanke på andres ve og vel. Men frihed til at være den, jeg er.

Kristendommens påstand er, at ingen er overladt til sig selv. Vi er altid sat i en forpligtende relation til Gud og til hinanden, og det er, hvad det hele går ud på. Det er meningen med vores liv.

I 1943 da indsamlingen til kirkebyggeriet begyndte, er det klart, at man tænkte frihed ret snævert som frihed fra en totalitær overmagt, som gerne ville bestemme, hvad vi skulle tænke og sige.

I dag ligger presset et andet sted, nemlig hos den enkelte som gerne skal skille sig ud fra mængden, være noget helt særligt, være ganske unik. De samfundsmæssige krav siger, at du er noget i kraft af det, du kan. Vi skal have styr på vores liv og vores karriere. Vi skal hele tiden være i flow og in evig vækst. Det er op i mod dette, kirken i dag taler om frihed. Frihed til ikke altid at være med fremme, ikke altid at være først med det første; frihed til bare at være den, man er. For det giver frihed at vide sig elsket, at forstå og mærke at vi har ansvar for hinanden.

Frihed skal nemlig ikke bare forstås som frihed *fra* noget, fra bindinger og forpligtelser. Den type frihed bliver meget hurtig en ganske ensom affære. Frihed er at være i et fællesskab, hvor der er plads til alle, et fællesskab som aldrig må lukke sig om sig selv, men som altid holder døren åben.

Det er mit håb at Dronningborg kirke også fremover må kunne forkynde et sådant frihedens evangelium, som det nu er sket på forskellige måder i de sidste 60 år.

Til lykke med jubilæet!